

[CLICK HERE TO DOWNLOAD THE STORY IN PDF](#)

פרק 1 Chapter 1

I open my eyes.

The bed is cold, and there is no one next to me.
Outside, the sky is bright and the sun is shining.
A beautiful day of early March 1981.
Maybe I dreamed she was not here.

But I'm looking at the pillow, and the yellow note is there with the word "thank you" written on it.

Thank you?

Thanks, for what?

For the fact that I did not ask anything,
or that I did not try to touch her?

I do not know; I am completely confused.
I go in the shower, the water is cold.
As before, she emptied the water heater.

I dress slowly; today is Saturday, day of rest,
how lucky it is, not to have to go to work.

So, why did she leave so fast?

Maybe she'll be back in the evening as before.
Maybe she left something behind: a lipstick,
a toothbrush, perfume, clothes, a bag, a phone
number, an address, something!

I check everywhere without success.

The irrefutable proof that she was there is the
pleasant smell in the kitchen.
The smell of hot coffee spread throughout the room.
I take the coffee pot and pour myself a full cup.
I sip it, slowly, slowly - drop by drop.

Nothing is urgent, every sip reminds me of her and
she always knew to make great coffee - not instant
coffee, but "Americano".

Brazilian coffee I buy at the delicatessen in the
Carmel Center.

The Carmel Center...

Suddenly, the scars of memory open up again.

It all started in July last summer...

אני פוקח את עיניי.

המיטה קרה, ואין אף אחד לידי.
בחוץ, השמיים בהירים והשמש זורחת.
יום יפה של תחילת מרץ 1981.
אולי חלמתי, היא לא הייתה כאן.

אבל, אני מביט על הכרית, והפתק הצהוב
נמצא שם עם המילה תודה שנכתבה עליו.
תודה?

תודה על מה?
על העובדה שלא שאלתי שום דבר,
או שלא ניסיתי לגעת בה?

אני לא יודע, אני מבולבל לגמרי?
אני נכנס למקלחת, המים קרים.
כמו פעם, היא רוקנה את הדוד.

אני מתלבש לאט, היום יום שבת, יום מנוחה.
מזל שלא צריך ללכת לעבודה.

אז למה היא עזבה כל כך מהר?
אולי היא תחזור בערב כמו בעבר.
אולי היא השאירה משהו - שפתון,
מברשת שיניים, בושם, בגד, תיק, מספר טלפון,
כתובת, משהו!

אני בודק בכל מקום בלי הצלחה.

ההוכחה הנחרצת שהיא הייתה כאן היא
הריח הנעים במטבח.
ריח הקפה החם שהתפשט בכל החדר.
אני לוקח את קנקן הקפה ומוזג לי ספל מלא.
אני לוגם אותו, לאט, לאט - טיפה אחרי טיפה.

שום דבר לא בוער, כל לגימה מזכירה לי
אותה, היא תמיד ידעה להכין קפה נהדר
לא קפה נמס, אלא "אמריקנו".

קפה ברזילאי שאני קונה במעדניה
במרכז הכרמל.

מרכז הכרמל...
פתאום, צלקות הזיכרון נפתחות פעם נוספת.

הכול התחיל ביולי של הקיץ שעבר...

[CLICK HERE TO DOWNLOAD THE STORY IN PDF](#)